

L'ombra de la contrareforma

En un futur no gaire llunyà els historiadors s'ocuparan intensament d'analitzar els grans canvis d'aquest període que vivim. Comptaran amb l'avantatge de saber el desenllaç dels processos estudiats, inclòs el procés català cap a la independència, i també amb una prudent distància temporal. En qualsevol cas, en relació amb les causes dels canvis que ja s'hauran produït a Catalunya, els historiadors disposaran de materials com, per exemple, les dades econòmiques que ara el Sr. Montoro ens vol amagar. I certificaran que l'actual crisi econòmica ha estat utilitzada d'una manera implacable per l'Estat per afeblir el govern de Catalunya. La història, doncs, ratificarà allò que avui ja sabem; especialment el mateix Govern, que en té tots els indicis, en rep els efectes directes i veu dramàticament limitada la seva capacitat d'actuació.

El govern català té ben clara, sens dubte, la intencionalitat política de l'ofec financer que pateix. I encara que no pugui resoldre els problemes pressupostaris i de tresoreria només amb l'optimisme de la voluntat, hauria de ser capaç d'assolir consensos amplis en relació amb les polítiques que es vegi forçat a fer i que erosionen serveis públics bàsics. En cas contrari, les seves polítiques poden acabar fent efectiu el desballestament del país, tal com alguns l'han concebut des dels ressorts l'Estat, i ser-ne un simple instrument. Des d'aquest punt de vista, els pactes del 2011 entre CiU i el PP, amb el govern Mas acabat d'estrenar –quan tots els mals s'atribuïen a l'herència del tripartit–, van resultar nefastos. Fins al cap de molts mesos l'equip de Mas no va semblar adonar-se del tot de la transcendència d'haver pactat una veritable contrareforma amb els mateixos que li negaven el pa i la sal.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Caldria esperar el setembre del 2012 perquè es produís un gir, Mas plantés cara i convoqués eleccions anticipades.

Però moltes de les polítiques sectorials posades en marxa el 2011, pactades amb el PP, han mantingut la seva orientació. És el cas de la política desplegada en l'àmbit de la comunicació i, específicament, en el sector públic audiovisual. Com s'ha repetit sovint, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) és una estructura d'estat. No és la plataforma d'adoctrinament sobiranista que pretén el búnquer mediàtic espanyol. Però ha estat una peça fonamental en l'avenç cap a l'homologació de la llengua i la cultura catalanes; en l'establiment d'una agenda pública pròpia; en el coneixement de les realitats diverses d'un entorn progressivament plural; en la provisió de referents per al reconeixement mutu indispensable per a la cohesió social; en la popularització i la prescripció del propi patrimoni cultural; en l'aprofundiment del pluralisme social i polític; en l'enfortiment del sector

El Govern es veu forçat a fer polítiques que afecten els serveis públics, però hauria de buscar consensos amplis a l'hora d'aplicar-les

i la indústria audiovisuals; en l'articulació d'una perspectiva catalana sobre les gran qüestions que caracteritzen el món d'avui...

Els mitjans de la CCMA no han construït la consciència dels catalans i les catalanes, que ja són ben capaços de construir-se-la tots sols. Però els mitjans de la CCMA han format part de les diverses experiències personals i col·lectives i han contribuït a atorgar valor a la realitat més pròxima, als espais on es desplega la nostra vida quotidiana. Ens han permès un accés més obert i universal a la informació, condició necessària per a una ciutadania lliure en una societat democràtica. I sí, efectivament, sense els mitjans de la CCMA no podríem entendre la Catalunya d'avui ni la seva efervescència política actual. Els mitjans de la CCMA han satisfet una complexa missió de servei públic. I han fet una bona feina. Molt bona, si la jutgem en termes comparatius.

Aquests dies, en plena negociació del conveni, ha tornat la tensió a la CCMA. La posició del Govern i dels seus gestors torna a invocar raons pressupostàries per pressionar uns treballadors que són el capital principal de l'empresa. No s'entén. És la política establerta en els pactes amb el PP i en els informes de les consultores *amigues*. No buscar d'entrada, per totes les vies, un acord amb els treballadors és un greu error polític. Venim de retallades de més del 30% de l'aportació pública, de reduccions de plantilla, de rebaixes salarials. I la societat necessita el compromís responsable de la plantilla com a garantia imprescindible de qualitat democràtica. Insistir a laminar els recursos humans i materials de la CCMA no pot ser un objectiu. L'exemple del tancament de Canal 9 al País Valencià hauria de bastar al Govern per no córrer el risc d'executar la política dels que l'escanyen.